

Kooke schrijft boek als aanklacht

'Vermogende mensen met dementie zijn zo kwetsbaar'

door Jan Benus

DRACHTEN - „Dit is een van de laatste dingen die ik nog voor mijn vader kan doen”, zegt Philip Kooke. Hij heeft een boek geschreven over zijn zwaar demente vader. Het is een eerbetoon aan zijn vader en een aanklacht tegen de tekortschietende wetgeving.

Bij de nu 69-jarige Phil Kooke werd vijf jaar geleden Alzheimer geconstateerd en die ziekte zou verstrekende gevolgen voor hem en zijn familie hebben. In het boek *Ik laat je nooit in de steek*, dat vandaag in Amsterdam wordt gepresenteerd, blijft weinig onverhuld. Ook privé-zaken, zoals zijn geliefde in Ierland. „Ik ben de schrijver, maar in wezen is het een coproductie. Iedereen heeft meegewerkt, familie en zijn beste vrienden. Ook mijn moeder, van wie hij gescheiden is. Zij vindt het ook vreselijk wat hem overkomen is. Als iemand had gezegd dat het ongepast was, had ik het niet gedaan.”

Philip Kooke is werkzaam bij NOS Studio Sport en schreef eerder het boek *Grote jongens zijn!*, over de tumultueuze aanloop van het nationale hockeyteam naar de Olympische Spelen in Athene. Zijn vader was eigenaar van staaflijstenfabriek Heko en de groothandel Vadia in Drachten. Verder was hij voorzitter van hockeyvereniging De Graspepers en zat hij geruime tijd in het bestuur van de KNHB.

Het huwelijk van zijn ouders was niet goed en daarom veroordeelde Philip Kooke het niet dat zijn vader een minnares had in Ierland, opgedaan tijdens een hockeytrip. „Mijn ouders pasten gewoon niet bij elkaar en hadden ook weinig gemeenschappelijks meer. Het waren twee individuen met elk een eigen leven. Ik vond het alleen maar goed dat ze op een gegeven moment uit elkaar gingen.”

Na de scheiding woonde Phil Kooke alleen. De Ierse was getrouwd en wilde niet scheiden. In 1996 kreeg hij contact met een Poolse vrouw. „Ze hebben ruim een jaar samengewoond, maar vader was doodongelukkig. Hij vertelde me dat dit nog ondraaglijker was dan de eindfase van zijn huwelijk. Er was van zijn kant ook geen liefde.”

In 2002 werd bij Phil Kooke Alzheimer geconstateerd. Hij kreeg opnieuw contact met de Poolse en dat werd steeds hechter. „Mijn vader kon niet alleen zijn. Ik vond het fijn dat hij weer aanspraak had. Mijn broer Robert Jan voelde allang nattigheid, maar ik gaf haar het voordeel van de twijfel, tot het moment dat het te

■ Philip Kooke voor zijn oude school, het Drachtster Lyceum. (Foto DC/Jan Benus)

laat was. Mijn vader belde mij drie keer per dag, maar opeens was mijn nummer uit de voorkeursoetsen verdwenen. Hij mocht ook alleen maar bellen als zij erbij was. Zij dreigde iedere keer weg te gaan als hij niet deed wat zij zei. Ook moest hij op haar gezag de Ierse vriendin bellen dat het over was.”

De inmiddels zwaar demente Phil Kooke was een speelman geworden in de handen van zijn vriendin. De familie reageerde dan ook geschokt op de mededeling dat het paar wilde trouwen. „Een half jaar eerder zei hij nog dat hij dat nooit zou doen. Toen ik daarna een keer bij hem op bezoek kwam, zij was er niet, kon hij zich de trouwplannen helemaal niet meer herinneren. Op 6 augustus, ik was bij de Olympische Spelen in Athene, kreeg ik een telefoontje van mijn broer Peter dat ze al getrouwd waren en dat wij onterfd waren. Wij waren in een shocktoestand.”

Het huwelijk bleek onder huwelijkse voorwaarden gesloten. Als Phil Kooke kwam te overlijden erfde de Poolse alles, maar als zij overleed ging alles naar haar familie. Een Drachtster notaris had dat volgens haar voorgesteld. De drie broers startten een tuchtrechtzaak. „Volgens de notaris was mijn vader wilsbequaam toen dat contract werd opgesteld, terwijl hij enkele maanden eerder niet eens meer wist dat hij drie zoons had. De notaris had geen arts geraadpleegd. Volgens hem kon hij prima beoordelen of iemand dement is of niet. Gelukkig stelde de rechter ons in het gelijk en hij bepaalde dat de notaris een onrechtmatige daad had gepleegd. Mede dankzij de uitspraak van de rechter is een notaris nu verplicht om bij dementie een arts te raadplegen.” Philip Kooke wil met het boek het misbruik van mensen met dementie aan de kaak stellen. „Wat mijn vader overkwam blijkt heel vaak voor te komen, maar er is nauwelijks over geschreven. Vermogende mensen met dementie zijn zo kwetsbaar. Het boek is ook een waarschuwing: wees op tijd. Het ziekteproces gaat sneller dan je denkt. De samenleving ver-

griest en Alzheimer is een steeds groter probleem. De regelgeving is daar niet goed op ingesteld. Voor mij persoonlijk helpt het boek in het verwerkingsproces, maar het is ook een monument voor mijn vader. Bovendien wordt zijn verhaal nu bewaard voor de familie en onze kinderen.” Vrijdag bracht Philip Kooke weer een bezoek aan zijn zwaar demente vader in Bertilla. „Het grootste angstbeeld van hem is werkelijkheid geworden”, verzucht hij. „Twee jaar geleden noemde de behandelend arts vader het meest schrijnende geval van de afdeling. Mijn vader wilde in zo'n situatie euthanasie en hij heeft daarvoor alle verklaringen ondertekend toen hij nog geestelijk goed was. De artsen mogen het wel doen, maar het blijkt dat ze het in de praktijk niet uitvoeren, want ze zijn wettelijk verplicht te vragen of hij dat echt wil. Door zijn toestand kan hij niet meer antwoorden. Voor hem is het nu minder erg dan twee jaar geleden, toen hij het nog beseftte, maar voor ons is het erg om zijn laatste levensfase zo mee te maken. Ik hoop voor mij vader dat het niet zo lang meer duurt.”